

עין משפט ונר מצוה

ס א ב מיי פטיו מהל' מחללות אסורות הל' [ה] ו סמג לאוין קלה קלט טושושע יו"ד סי' סה סעיף ט [וסמן ק סעיף ב]: **כא** ג מיי שם פטיו הליו' סמג שם טושושע יו"ד סי' ק סעי' ג: ד [וטושע י"ד סימן כג סעיף ג]: **כב** ה מיי שם פטיו הל' גב סמג שם טושושע יו"ד סי' קה סעיף ד וסעיף ט:

רבינו גרשום

ורבנן ההוא דאי הוה ארבעה וחמשה זיתים במקום אחד ואכל מיניה כזית חייב אפי"ג דלא אכלו כולו אבל אי שלם ולית ביה כזית חייב: ור' יהודה מאשר על כף הירך נפקא. כלומר מה דאמרת דאי הוו ד' וה' זיתים ואכל מיניה כזית חייב ההוא מאשר על כף הירך נפקא כמה דהוי על כף הירך אפי' הולך הגיד חוץ לירך דאין אוכל אלא אשר על כף הירך שליש או רביע חייב: ההוא לא מצית אמרת. דלא יהא חייב אלא על הגיד שעל הכף בלבד והירך דכולה ירך משמע אפי' חוץ לשופי: כיצד משריץ אותה כבשר בלפת. רואין כאלו הירך לפת וזוהי כשר אם יש בו בנותן טעם דהוה בששים ומותר אבל בפחות מששים אסור: בזמן שמכירו בנותן טעם. קולף ואוכל עד שמגיע לגיד כלומר קולף הבשר למעלה למעלה עד שמגיע לגיד וכשמגיע לגיד יורקנו: איני והאמר רב הונא גדי שצלאו בחלבו כו' כלומר לא צריך לטייר שמונפו כולו אין יכול לאכול דאמרי מפעפע החלב הגוף כלו אלא אפילו מראש אזוני דאיכא

צו:

וְרִבִּי יְהוּדָה אָבִי־לָהּ בְּתִיב בִּיה. וְאִם־וְהָיָה נִמְלָה וְשֹׁאֵר שְׂרָפִים דְּכַתִּיב צֵהוּ אֲכִילָהּ וּמַחֲיִיב צָבֻל שֶׁהוּא כְּדַמְנָן בְּפֶרֶק בְּתֵרָא דְּמִכּוּס (דף יג.)
ולא פליג ר' יהודה וי"ל דאכילה דהתם אינטריך דאי איכא ד' או חמשה זיתים דחייב צמד זית אכל הכא אמרינן דלר' יהודה מאשר על הכף נפקא והכי אמרינן צמעילה פרק קדשי מוצא צכיות דאכילה כתיב צהו וא"ת דאמרינן צאלו הן הלוקין (מכות טו:) ריסק תשעה נמלים ואחד חי והשלימו למית לוקה שז חמש משוס צריה דשרץ ואחת משוס נצלה למה לי שיהא חד חי דהויא צריה צלאו הכי נמי כיון שיש צהם כזית לוקה ה' משוס שרץ כיון דאכילה כתיב ציה דפרישית ואחד משוס נצלה וי"ל דרואי אלאו שרצים דכתיב צלשון אכילה לקי משוס כזית שרץ אלא יש לאו דשרץ דלא כתיב צהו אכילה כגון אל תשקאו (ויקרא יא) וההיא לא לקי אלא צחי משוס צריה וא"ת ואכתי ל"ל חי אפילו מת נמי חשיב צריה כדאמרינן בס"פ (לקמן דף קצ:): טמאה צין צחיה צין צמיתתה צבל שהוא וי"ל דלא נקט חי לאפוקי מת אלא פירוש חי שלם לאפוקי ריסק כדאמר (י) גצי כלים שצירתן זו היא מיתתן וא"ת הא אמרינן צסוף פרקין (סס.) אבר מן החי צריך שיאכל כזית דאכילה כתיב ציה דלמא הא דכתיב ציה אכילה לוימר דמחייב צכיות אע"ג דאית ציה ד' או ה' זיתים וי"ל

לדעולם לא מחייב עד שיאכל אבר שלם דהיינו צשר גידים ועצמות מודלא אשכחן בס"פ (לקמן דף קא:): לריש לקיש דפטור חלקו מצפנים דמחייב אלא בגרומיתא זעירתא והיינו טעמא דלא תאכל הנפש עם הבשר דדרשינן מיניה (לקמן דף קצ:): אבר מן החי דאסור משמע עד שיאכל אבר שלם: **דפשיט** איסוריה בבוזייה ירך. לשון איסוריה לא אחי שפיר דלא אסרינן אלא שעל הכף צבלד ובספר רבינו גרשום כתיב דמשיך צכוליה ירך ויש לישז לשון איסוריה דהכי

קאמר דפשיט גיד של איסור צכוליה ירך: **אם** יש בה בנ"מ הרי זו אסורה. לאו צגיד לחודיה משערינן צדכדי קליפה ספציבו מסייע לגיד לאסור דמשעה שנמלח נאסר כדי קליפה סמוך לו ולפירוש רבינו אפרים שמפרש דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשה נצלה אלא צבשר צחלה אחי שפיר. משמע קלת דאין הרוטב מסייע (י) לשאר חתיכות אם יש צהם לצטל הגיד אלא הירך לצדו מדלא קאמר אם יש צבן וצרוטב צנותן טעם כו' והאי לפירוש הקונטרס ניהא דפירש פרק כל הבשר (לקמן דף קה.) גצי טיפת חלב כו' דקאמר בגמרא (י) לא שנו אלא שניער וכסה אכל לא ניער וכסה חתיכה עצמה נעשה נצלה כו' ופירש צקונטרס כדי ניער הקדרה מוליך הוא הטפה צכל הקדרה ומסייע כל מה צצתוכה לצטל הטפה וכן כי כסה הקדרה עולות הרתיחות משוליה לפיה ומוליכות הטפה צכל הקדרה משמע שר"ל שאפילו החתיכה שנפלה הטפה עליה היא מקצתה צתוך הרוטב אי לא ניער וכסה אין מסייע הרוטב והחתיכות אחרות לצטלה ומיירי הכא צבשלא ניער וכסה ולר"י נראה דכשהחתיכה שנפל האיסור עליה היא מקצתה צרוטב לא צעינן ניער וכסה והתם איירי כשהחתיכה כולה חוץ לרוטב דלא אין מתפשט אלא צניער וכסה והוא מצי לוימר לא שנו אלא צחתיכה מקצתה צרוטב אלא מילתא דפסיקא ליה נקט כשניער וכסה דלא צכל ענין הרוטב מכסה כל החתיכות ואפילו היתה כולה חתיכה חוץ לרוטב והכא דקאמר אם יש צה צני"ט היינו על ידי שלא היה צה עס הרוטב ששים לצטל טעם הגיד: **אבר** צצלה קולף ואובר עד שמוגיע בו'. וא"ת מאי קמ"ל פשיטא דלא מצי לוימר הוא הדין נצלה דא"כ למה לי נחבשל דמשעת מליחה נאסר דמליח הרי הוא כרותח דצלי כדאמר בצסוקי (י) ובלא מליחה אי אפשר לצבשל דאין הבשר יוצא מידי דמו טעד שימלחנו יפה יפה וי"ל דקמ"ל דלא נאמר נחבשל דמתניתין היינו נצלה (דאשכחן דקרי לצלייה צשול דכתיב (ד"ה ב' לה) ויבשלו (את) הפסח וכן הא דתנן (לקמן דף קט:): הלצ קורעו ומוציא את דמו לא קרעו קורעו לאחר צבשולו וצעי למידק מינה צריש כיצד צולין (פסחים עד:): דצבולעו כך פולטו אלאה לאחר צבשולו דקתני היינו לאחר צלייתו דאי צקדרה הכל אסור אם אין פי קנה חוץ לקדרה: **עד שמוגיע** צגיד. לאו דווקא עד שמגיע לגיד ממש דהא צריך שיניח כדי קליפה סמוך לגיד ואפילו כדי נטילה צריך שיניח כדאמר בפרק כיצד צולין (סס דף עה:): נטף מרוטבו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו ולא סגי בקליפה אם לא נחלק דשמא רוטב מתפשט יותר מגיד ומיהו לא אשכחן צשום מקום שיהא סגי לצלי בקליפה דלא מצינו קליפה מזכרת לענין צלי אלא צביצד צולין (סס דף עו.) צחס לתוך צונן שאלה אמר קולף דתתאה גצר אדמיקר ליה צלעו ואפשר דרותח דצלי צלע טפי ולקמן בפרק כל הבשר (דף קיב.) דאמר (י) רצ ההוא צר גחלא דנפל לגו כדא דכמכא דצלי צעי קליפה התם אפילו צצונן איירי ומשום (י) דצר יונה (י) רכיך טוצא וצלע וגצי צורר אדם צשר וגצינה צמטפתח אחת ואינו חושש וצבלד שלא יהיו נוגעות זו צו ואמרינן (לקמן דף קי:): בגמרא וכי נוגעות זו צו מאי הוי צונן ואין הוא ומשני נהי דקליפה לא צעי הדחה מי לא צעי לאו משוס דצלי סגי ליה בקליפה אלא ה"ק נהי דקליפה לא צעי כמו צחס לתוך צונן הדחה מי לא צעי וכן הא דאמר לעיל צפ"ק (דף ק:): דלמ"ד צית השחיטה רותח קולף שאני התם דשמוניות שעל הסכין צצר מועט הוא כדאמרינן פרק כיצד צולין (פסחים דף עה:): סכו צשמן של תרומה אם צצורת כהנים יאכלו ואם של ישראל אם צלי הוא יקלוף את החיצון ומפרש אפילו למאן דאמר תתאה גצר שאני סיכה דמשהו עבדי ליה: **אפילו** מריש אזנו. שרחוק מן החלב ולאו דווקא משוס דראש הגדי למטה צעשה שצולין אותו צשפוד צתנור דכן דרך כדמשמע צריש כיצד צולין (שם עד.) שמוצצו לתוך פיו עד צית נקוצתו וצד העצ של שפוד הופך למטה כדי שאל יפול ומירד דאיך החלב על הראש אלא אפילו היה הראש למעלה אסור דמפעפע חלב למעלה דהא לתוך חס אסור למאן דאמר תתאה גצר ולא סגי בקליפה ומה שנהגו כשמוצלים צשר הרצה ומניחין צגיגית ופעמים חתיכה אחת חציה לתוך האיר וחציה חוץ לציר וחותכין מה צצתוך האיר ומשליכין דאסור ומה שחוף לציר מותר ולא אמרינן שיפעפע הדס למעלה ויאסור כל החתיכה כדאמר גצי חלב וי"ל דאין דרכו של דס לפעפע אלא אדרצה אמרינן דדס משרק שריק כשנופל על הבשר ולא מיצלע דרך הליכתו כ"ש דלא מפעפע למעלה ואפילו יש שומן צבשר צצתוך האיר לא אמרינן דנעשה נצלה מחמת הדס וחזר ואסר מה שחוף לציר דמפעפע לפי מה שמפרש הרצ רבינו אפרים דלא שייך חתיכה עצמה נעשת נצלה אלא צבשר צחבלו וצלאו הכי נמי כיון דלא אפשר האיסור להתפשט חוץ לציר שרי דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשית נצלה ואוסרת את כל החתיכות אלא צמקום שהאיסור מתפשט צכל החתיכה דומיא דטפת חלב תדע צצכל

גיד הנשה פרק שביעי חולין

ורצנן **הוא**. לאשמועינן אתא דאע"ג דלא אכיל כוליה מחייב צכיות דלא תימא לא מחייב עד דאכיל לכוליה ולעולם כל היכא דאכל כוליה לא צעינן כזית: ור' יהודה. ההוא לא אינטריך לאשמועינן דמאשר על כף הירך(י) נפקא דלא צעינן עד דאכיל ליה לכוליה דאפילו לא אכל אלא מה שעל הכף חייב וצלבד שמתא

שם אכילה: **דכוליה ירך**. ולית ליה דשמואל אלא כל מקום שיאכל ממנו כזית חייב: **ורצנן** **הוא**. הירך לאשמועינן אתא דאין אסור אלא פנימי דפשיט איסוריה צכוליה ירך: **מתני'** **כבשר בלפת**. רואין כאלו הירך לפתות והגיד צשר ואילו היה נותן טעם (ה) צשר כשיעור הגיד בלפתות הירך אסור דשיעורין הלכה למשה מסיני(י) וגמירי דצבחי משערינן דאף ע"פ שאילו היה כרוצ או קפלוט היה צריך פחות או יותר: **שנצבשל עס הגידים**. של היתר: **צונן שמכירו**. משליכו לתוך ואין כאן אלא פליטתו: **צונן טעם**. אם יש צני"ט צכל אלו: (י) **צונן אסורין**. ולקמן(י) מפרש דנותן טעם צמין צמיתו שאין אדם יכול להצחינו שיעוריהו צששים: **ואם לאו צונן אסורין**. צצכל אחד יש לומר זה הוא. וצגמרא (נ"ט:) פרץ ליצטיל צרוצא: **צונן שמכיר**. לחתיכות האיסור משערינן צנותן טעם ואי אין צהן כדי לתת טעם צשל היתר הרי השאר מותרות ואם אין מכיין כל החתיכות אסורות דכל אחת יש לחוש ולומר שמא זו היא. והרוטב מותר אם אין צחתיכות האיסור

כדי לתת טעם צכל החתיכות והקיפה והרוטב: **גב'** **לא שנו**. כדי יש צו צנותן טעם כל הירך אסורה: **אלא שנצבשל**. שהרוטב מעלה הטעם צכל הבשר: **אכל נצלה**. עמו נצמת צתוכו ואינו מפעפע ויוצא צבשר: **קולף ואוכל**. כלומר חותך עליון ואוכל עד שמגיע לגיד: **צחלצו**. שלא נטל חלב הכליות: **אפילו מראש אזנו**. שאין שם חלב אלאה פשיט איסוריה צכוליה: מפעפע

קליפה צדכדי קליפה ספציבו מסייע לגיד לאסור דמשעה שנמלח נאסר כדי קליפה סמוך לו ולפירוש רבינו אפרים שמפרש דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשה נצלה אלא צבשר צחלה אחי שפיר. משמע קלת דאין הרוטב מסייע (י) לשאר חתיכות אם יש צהם לצטל הגיד אלא הירך לצדו מדלא קאמר אם יש צבן וצרוטב צנותן טעם כו' והאי לפירוש הקונטרס ניהא דפירש פרק כל הבשר (לקמן דף קה.) גצי טיפת חלב כו' דקאמר בגמרא (י) לא שנו אלא שניער וכסה אכל לא ניער וכסה חתיכה עצמה נעשה נצלה כו' ופירש צקונטרס כדי ניער הקדרה מוליך הוא הטפה צכל הקדרה ומסייע כל מה צצתוכה לצטל הטפה וכן כי כסה הקדרה עולות הרתיחות משוליה לפיה ומוליכות הטפה צכל הקדרה משמע שר"ל שאפילו החתיכה שנפלה הטפה עליה היא מקצתה צתוך הרוטב אי לא ניער וכסה אין מסייע הרוטב והחתיכות אחרות לצטלה ומיירי הכא צבשלא ניער וכסה ולר"י נראה דכשהחתיכה שנפל האיסור עליה היא מקצתה צרוטב לא צעינן ניער וכסה והתם איירי כשהחתיכה כולה חוץ לרוטב דלא אין מתפשט אלא צניער וכסה והוא מצי לוימר לא שנו אלא צחתיכה מקצתה צרוטב אלא מילתא דפסיקא ליה נקט כשניער וכסה דלא צכל ענין הרוטב מכסה כל החתיכות ואפילו היתה כולה חתיכה חוץ לרוטב והכא דקאמר אם יש צה צני"ט היינו על ידי שלא היה צה עס הרוטב ששים לצטל טעם הגיד: **אבר** צצלה קולף ואובר עד שמוגיע בו'. וא"ת מאי קמ"ל פשיטא דלא מצי לוימר הוא הדין נצלה דא"כ למה לי נחבשל דמשעת מליחה נאסר דמליח הרי הוא כרותח דצלי כדאמר בצסוקי (י) ובלא מליחה אי אפשר לצבשל דאין הבשר יוצא מידי דמו טעד שימלחנו יפה יפה וי"ל דקמ"ל דלא נאמר נחבשל דמתניתין היינו נצלה (דאשכחן דקרי לצלייה צשול דכתיב (ד"ה ב' לה) ויבשלו (את) הפסח וכן הא דתנן (לקמן דף קט:): הלצ קורעו ומוציא את דמו לא קרעו קורעו לאחר צבשולו וצעי למידק מינה צריש כיצד צולין (פסחים עד:): דצבולעו כך פולטו אלאה לאחר צבשולו דקתני היינו לאחר צלייתו דאי צקדרה הכל אסור אם אין פי קנה חוץ לקדרה: **עד שמוגיע** צגיד. לאו דווקא עד שמגיע לגיד ממש דהא צריך שיניח כדי קליפה סמוך לגיד ואפילו כדי נטילה צריך שיניח כדאמר בפרק כיצד צולין (סס דף עה:): נטף מרוטבו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו ולא סגי בקליפה אם לא נחלק דשמא רוטב מתפשט יותר מגיד ומיהו לא אשכחן צשום מקום שיהא סגי לצלי בקליפה דלא מצינו קליפה מזכרת לענין צלי אלא צביצד צולין (סס דף עו.) צחס לתוך צונן שאלה אמר קולף דתתאה גצר אדמיקר ליה צלעו ואפשר דרותח דצלי צלע טפי ולקמן בפרק כל הבשר (דף קיב.) דאמר (י) רצ ההוא צר גחלא דנפל לגו כדא דכמכא דצלי צעי קליפה התם אפילו צצונן איירי ומשום (י) דצר יונה (י) רכיך טוצא וצלע וגצי צורר אדם צשר וגצינה צמטפתח אחת ואינו חושש וצבלד שלא יהיו נוגעות זו צו ואמרינן (לקמן דף קי:): בגמרא וכי נוגעות זו צו מאי הוי צונן ואין הוא ומשני נהי דקליפה לא צעי הדחה מי לא צעי לאו משוס דצלי סגי ליה בקליפה אלא ה"ק נהי דקליפה לא צעי כמו צחס לתוך צונן הדחה מי לא צעי וכן הא דאמר לעיל צפ"ק (דף ק:): דלמ"ד צית השחיטה רותח קולף שאני התם דשמוניות שעל הסכין צצר מועט הוא כדאמרינן פרק כיצד צולין (פסחים דף עה:): סכו צשמן של תרומה אם צצורת כהנים יאכלו ואם של ישראל אם צלי הוא יקלוף את החיצון ומפרש אפילו למאן דאמר תתאה גצר שאני סיכה דמשהו עבדי ליה: **אפילו** מריש אזנו. שרחוק מן החלב ולאו דווקא משוס דראש הגדי למטה צעשה שצולין אותו צשפוד צתנור דכן דרך כדמשמע צריש כיצד צולין (שם עד.) שמוצצו לתוך פיו עד צית נקוצתו וצד העצ של שפוד הופך למטה כדי שאל יפול ומירד דאיך החלב על הראש אלא אפילו היה הראש למעלה אסור דמפעפע חלב למעלה דהא לתוך חס אסור למאן דאמר תתאה גצר ולא סגי בקליפה ומה שנהגו כשמוצלים צשר הרצה ומניחין צגיגית ופעמים חתיכה אחת חציה לתוך האיר וחציה חוץ לציר וחותכין מה שצתוך האיר ומשליכין דאסור ומה שחוף לציר מותר ולא אמרינן שיפעפע הדס למעלה ויאסור כל החתיכה כדאמר גצי חלב וי"ל דאין דרכו של דס לפעפע אלא אדרצה אמרינן דדס משרק שריק כשנופל על הבשר ולא מיצלע דרך הליכתו כ"ש דלא מפעפע למעלה ואפילו יש שומן צבשר צצתוך האיר לא אמרינן דנעשה נצלה מחמת הדס וחזר ואסר מה שחוף לציר דמפעפע לפי מה שמפרש הרצ רבינו אפרים דלא שייך חתיכה עצמה נעשת נצלה אלא צבשר צחבלו וצלאו הכי נמי כיון דלא אפשר האיסור להתפשט חוץ לציר שרי דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשית נצלה ואוסרת את כל החתיכות אלא צמקום שהאיסור מתפשט צכל החתיכה דומיא דטפת חלב תדע צצכל

מסורת הש"ס

א (לעיל זא"ל, ב) (לעיל פטיו:), **א** (לקמן זא"ל, ד) (נדרשית לב), **א** (נסוכה ה"ל, ו) (הוא ד"ה עם הקודם, רש"ש, ו) (דף זא"ל, ח) (צי"ק מד, ט) גי' רש"א ולא שאר חתיכות, **א** (ללא מלחמי אלא קלת המכיון מה מלאל לקמן קמ"ל, ט) (לקמן זא"ל, ז) (לקמן קיג"ל, ח) (נפטי לא מזכר רצ),

גזיון הש"ס

תור"ת אבל וכו' דאשבחן וכו'. כדליתא צנדרים מט ע"א: ד"ח עד וכו' רבר יונה רביך. עיין פסחים עה ע"צ תוד"ה ואם: בא"ד רביך טובא. כדלעיל דף טו ע"צ ועיין צהר"ש שם צשם ר"ח דה"ה צכל שף:

הגהות הב"ח

א (רש"י ד"ה כבשר וכו' הבשר כשיעור היך בלפתות אסור:

מוסף רש"י

דפשיט איסוריה בבוליה ירך. הוא וקטקטיוו ושרטיו נפשיטין צכל הירך, והייט גיד הפנימי הגדול הנמלא צתחלת פריעת הירך (ועי' צא.) אם יש בו בנותן טעם. שיעור חכמים צששים כל נותן טעם סתם (לעיל סס).

מסורת הש"ס

(א) לקמן קרא: [זכחים ו: יז]; (ב) [לקמן קרא: ג] (ג) [ג"ל אמר רבא], (ד) זכחים עט. ע"ש, (ה) [פסחים עה:]; (ו) נקט. ד"ה ומו לא], (ז) [דף סו.], (ח) [פרשת וז כי פי ע"ש היטב וזרין ישוב], (ט) [ג"ל דהרסא], (י) [ע"ז עד.], (יא) [ע"ז פ"ח ה"ב].

גליון הש"ס

תוד"ה שאני וכו' ולא שומן: מ"מ קשה להמקטן דפריך והא אמר ר"ה ורלה להוכיח דכל גלי מפעפע יקשה ממתי? וז דענף מוטעו: ד"ה אמר וכו' אומר ר"ת דדוקא. עיין ע"ז ט ע"ב תוד"ה אכל:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה שאני וכו' והכי ר"י בר ר"מ מפרש: (ב) ד"ה אמר וכו' שלא היה כמוב בפרקים במשנהו כ"כ:

לעזי רש"י

טרישנלש"ט. חזרר, מחלחל.

מוסף רש"י

תירומה כו' ואם בשל בנותן טעם. נאסרין החליץ תריס (תבתי"ט צ"ב).

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צו.

עין משפט ור מוצה

ב א ב מיי פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' לב טוש"ע יו"ד שומן קה סעיף ה:

ב ד ג טוש"ע שם ס"ח:

ב ה ד מיי פ"ט מהל' מאכלות אסורות הל'

יא סמג לאוין קלא טוש"ע

יוד"ס ס' כג:

ב ו ה מיי פט"ו מהל' תרומות הל"ט:

ב ז ו מיי פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל'

ט:

ז [מיי פט"ו תכלות מאכלות אסורות הלכה ל:]

רבינו גרשום

למימר דחלב לאזוני לא מטא אפילו הכי אסור: רב הונא בר יהודה אמר כוליא בחלבא הוה. כלומר הא עובדא בכנישהא דמעון לא גרי שצלאו בחבלא הוה דאי הוה [הכי] ודאי הוה אסור דמפעפע אלא כוליא בחלבא הוה דהכוליא לא שייבי: רב אדא בר אהבה אמר כולכית באילפס הוה כלומר דג טמא שבישלו עם דגים טהורים ואתו שאלו וכו': קפילא ארמאי. אופה נכרי: מין שאינו מינו דהיתרא כו' כגון בשאינו מינו. מין במינו דליכא למיקם אטעמא כגון חתיכה של גבלה שנתבשלה עם חתיכות טהורות:

(א) נלאוהי אינו מוכן דא"כ

נגיד ממי י"ל דמישב שייבי ועוד דמישב שייבי לא שייך רק כדס אכל לא בשמונית ו"ע.

דבכל מקום שאנו אוסרין כדי קליפה אמאי אין אותו כדי קליפה חוזר ואוסר מה שאכלו ובענין זה יאסר הכל אלא היינו טעמא לפי שאין טעם האיסור עובר כלל יותר מכדי קליפה והרב רבי אליעזר ממיי"ץ היה מחלק משום דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשה נבלה במקצת חתיכה אלא בכל החתיכה ואין זה טעם ועוד תדע דאי לא תימא הכי אין לך בשר מותר לעולם דהא קיימא לן דכל הבשר הנמלח כששהה במלחו יום או יומים יש בו טעם מלח יותר ואפ"ה לא אמרינן דמלח שעל הבשר הנאסר מחמת הדם יחזור ויאסור את הבשר אלא ז"ל משום דלע"פ שנבלע בבשר טעם המלח טעם הדם שנמלח אין נבלע בו כלל:

שאני חלב דמפעפע. לכן אסור אפילו הראש והא דלמרינא)

נטף מרוטצו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו ותו לא היינו משום דרוטצו אינו מפעפע כל כך דליר בעלמא הוא * ולא שומן וא"ת אס כן במתניתין איכא שומן הגיד דמפעפע ואפילו נללה נמי ליסתק כוליה ונראה לר"ת דשמו של גיד אינו מפעפע והרב (א) ר"מ מפרש כיון דשומן הגיד לא מיתסר אלא מדרבנן דגורזו ביה אטו הגיד כשאין הגיד אוסר גם בו לא החמירו ולפירושו למאי דקיימא לן (לקמן דף ט:): דאין בגדין בנ"ט אפילו נתבשל לא אוסר כמו שאין הגיד אוסר ורבינא דאסר בסמוך גבי הנהו אטמאתא ז"ל דסבר דיש בגידין בנ"ט כתנא דמתניתין: **דהנא** בחוש

הוה. מפרש ר"ת כחוש הוה ויש בו מעט חלב וצטל בששים: **כוליא** בחלבא הוה ושריא. לפי שהיה הקרום מפסיק ונראה שזרין להסיר מן הכוליא כדי קליפה לפי שהקרום עצמו מוצלע מן החלב כדלמרינן לעיל (דף כג). תלתא קרמי הוה וא"ת ליסתק כוליא משום דמפעפע זה לוצן כוליא דרבי יוחנן גופיה אסר לעיל (דף כג): לוצן כוליא כדלמרינן דממרט ליה וי"ל כיון דלא אסור אלא מדרבנן אינו אוסר את הכוליא: **אבר** בשר בחלב **מאן טעים** ל"ה. והא דלא פריך אמתניתין (לעיל דף יז): דיך שנתבשל זה גיד הנשה מאן טעים ליה משום דמשערין ליה כבשר בלפת אבל קשה דלמתי' דפרק כל הבשר (לקמן דף קח). דטפת חלב שנפלה על חתיכת בשר אס יש זה בנ"ט וכו' הוה מני למפרך וכן אמתי' דפריה בתרא דמסכת ע"ז (דף עג). יין במים ומים ביין בנ"ט וי"ל דהתם קל לשער בס' אבל הכא אין קל לשער מה שזלוע בקדירה אלא על ידי טעימה אי נמי דמשמע ליה דהך ברייתא על ידי טעימה איירי דומיא דתרומה דטעם לה כהן: **סמכין** אקפ"א. אע"ג דעודז כוכבים הוא כיון דקפילא הוא לא משקר שלא יפסיד אומנתו: **אמר רבא ב'** ואמור רבנן בס'. לקמן בפ' כל הבשר (דף ק) פסק הקונטרס כרבי יהודה דמין במינו לא צטיל מדקס ליה רבי בשעתיה דקאמר נרחין דרבי רבי יהודה ורב ושמואל נמי דלמרי תרוייהו כל איסורים שבתורה במינו במשהו ומניא כוואייהו במסכת עבודה זרה בפרק בתרא (דף עג). ואע"ג דאיפליגו עלייהו רבי יוחנן ור"ל התם ותניא נמי כוואייהו שמעינן נמי לאבזי ורבא דבתראי הוו דקמו כרב ושמואל דליתמר חלל לגו חמרא כו' במסכת עבודה זרה פרק בתרא (דף סו). ובמסכת פסחים (דף ל). נמי פסיק רבא הלכתא חמך בזמנו בין במינו בין שלא במינו במשהו כרב וטעמא דרב מפרש התם דרב לטעמיה דלמר כל איסורין שבתורה במינו במשהו ושלל במינו גזר רב אטו במינו בחמך משום דלא דלייל אינטי מיניה ואתו לזלויל ביה עד כאן לשון הקונטרס ור"ת אומר דכל זה אינו ראיה דאין הלכה לא כרבי יהודה ולא כרבי ולא כרב ושמואל דהלכה כרבי יוחנן לגבי רב כדלמר בריש ביצה (דף ז): וגבי שמואל כדלמר במי שהוליאווהו (ערוצין מז): ורבי יהושע בן לוי נמי אית ליה לקמן (פג). בשמעתין דמין במינו נמי צטיל דיליף מזורע בשלה דהווי מין במינו ורבי יהושע בן לוי בר סמכא הוא והלכה כמותו בכל מקום ואפילו לגבי ר' יוחנן כדמשמע בפרק בתרא דשחיפה (דף ט). דלמר רב פפי משמיה דרבא מצי כנישתא לבי רבנן שרי מצי רבנן לבי כנישתא אסור ורב פפא משמיה דרבא אמר איפיה וקאמר התם כוואיה דרב פפי מסכתא דלמר רבי יהושע בן לוי בית הכנסת מותר לעשותו בית המדרש ואע"ג דרבי יוחנן פליג עליה כדאיתא התם מיימי ראיה מר' יהושע בן לוי ומיהו ר"ת בעצמו היה דוחה דהא דפליג רבי יוחנן התם דקאמר את הבית הגדול בית שמגדלין זו תפלה אף שמגדלין זו תפלה קאמר להכי מיימי מרבי יהושע בן לוי דלרב פפא דלמר איפכא לא הוי לא כרבי יהושע בן לוי ולא כרבי יוחנן ומ"מ יש ראיה דבסדר תנאים ואמוראים פוסק הלכה כרבי יהושע בן לוי בכל מקום וההיא דחמרא לגו חלא ותמרא חדתא צעינבי אומר ר"ת דאיכא לאוקומי בטבל ויין נסך דמודי בזה רבי יוחנן כדלמרינן במסכת עבודה זרה (דף עג): תדע דהא רבא גופיה אית ליה הכא דמין במינו דליכא למיקס אטעמיה בס' ורבינו אפרים היה דוחה דהכא איירי בחמרא חדתא צעינבי וקרי ליה מין במינו לפי טעמם שוה ויש להס דין מין בשאינו מינו דהא רבא חזיל בפרק בתרא דמסכת ע"ז) בתר שמה ואין נראה לומר כן דכיון דאול בתר שמה לא היה קורא אותו מין במינו ובהקומן רבה (מנחות כג). נמי קאמר רבא קסבר רבי יהודה כל מין ומינו ודבר אחר כו' מכלל דרבא גופיה לא סבירא ליה הכי ובפרק כל שעה (פסחים דף ג). דלמר רבא הלכתא חמך בזמנו בין במינו בין שלא במינו במשהו כרב לא גרס ר"ת במשהו כרב וכן משמע בה"ג שלא היה כתוב בספרים (ב) כרב שכתב שם מדלא יהיב רבא שיעורא למילתיה ש"מ דאסור במשהו כרב ועל פי ה"ג מוגה בספרים אלא גרסינן אסור פי' בנותן טעם כרבי יוחנן דהתם ושם מפורש אמאי לא פסיק בהדיא כו' יוחנן וכן פסק בשאלות דרב אחאי(י) דרבא כרבי יוחנן ומ"מ לא היה ר"ת פוסק הלכה לנעשה לחמך בפסחא ובשהיו מוצאין חטה בתרנגולת רותחת בפסח היה מזריך להשהותה עד אחר הפסח ואור"ת דלע"ג דתנן בזהלות (פי"א מ"ז) בעופות וצדגים כדי שתפול לאור ותשרך דברי ר"ש אפי' ילפינן איסור מטומאה דחשיב כמעוכל הא פליג התם ר' יהודה בן בתירא וקאמר בעופות וצדגים מעת לעת ובשל תורה הלך אחר המחמיר ואפי' גרס במשהו כרב דילמא שאני חמך דחמיר טפי דעובר בכל יראה ולא דלייל מיניה ואע"ג דקא מפרש התם טעמא דקאמר רב לטעמיה כו' רבא פסיק כרב ולא מוטעמיה וטעמיה דרב משום דסבר בעלמא דמין במינו במשהו וגורינן בפסח שלא במינו אטו מינו אכל לרבא אע"ג דבכל איסורין הוי בנותן טעם אפי' במינו מחמיר לאסור בפסח במשהו אפי' שלא במינו ועוד דבספרים ישנים לא גרסינן רב לטעמיה אלא ה"ג והא רב ושמואל דלמרי תרווייהו כל איסורין שבתורה שלא במינו בנותן טעם ומשני רב גזר בחמך שלא במינו אטו מינו והא דלא חשיב חמך בפסח בהדי טבל ויין נסך בצרייתא דמסייע לרבי יוחנן משום דטבל ויין נסך הוי שלא במינו בנותן טעם וחמך אפי' שלא במינו במשהו ואף רבי יהודה גאון פסק דוקא בחמך קאי רבא כרב אבל בשאר איסורין הילכתא כרבי יוחנן ור"ל ועוד הביא ר"ת ראיה דבפרק התערובת (זכחים עט): (בשמעתא ט) דחרץ סבר רבי אליעזר בן יעקב דמין במינו בטל ומשנת ראב"ז קצ ונקי וסתמא דגמרא נמי קאמר הכי בשלהי ביצה (דף לח): גבי ר' אבא דלמר מי שנתערב לו קצ חיטים כו' דקאמר שפיר עבדיו דלחיהו עליה דמ"ש חיטים בשעורין דלא דמין בשאינו מינו בטיל חיטין בחיטין נמי נהי דלר' יהודה לא צטיל לרבנן מיצטל צטיל משמע דהכי הלכתא ולהכי אחיהו עליה אע"ג דר' יהודה מיימי התם מכלל דרישא רבנן מ"מ רבנן דהתם לא איירי במין במינו ובה"ג של אכספמיא פוסק דחתיכה דחתיכות בנ"ט ומילתא דרבא דלמור רבנן בס' אייתו לפסק הלכה ובקונטרס גופיה פסק בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף סו). גבי פלוגתא דאבזי ורבא דהלכתא כו' יוחנן דסבר בנותן טעם ויין נסך דקאמר התם במשהו * אומר ר"ת דדוקא ביין שנתנסך לפני עבודת כוכבים דהא אמתניתין דין ביין ומים במים קאי ומים במים אי אפשר להיות אלא בנתנסך ובתשוצת הגאווים [בכתב יד] רבינו יוסף ט"ע מלא ר"ת יין נסך שנתנסך לפני עבודת כוכבים אסור בהנאה ואינו צטל אפילו בחלף כמו ששנינו(י) ואלו אסורין ואיסורין בכל שהוא וכו' מכלל דסתם י"ס ושאר איסורין חוץ מטבל ויין נסך בין במינו בין שלא במינו בנותן טעם וקשה מתוספתא(י) דקתני אגרדמין עובד כוכבים שטעם מן הכוס והחזיר לחבית אסור קדח במיניקת ונפלה ממנו טיפה אסור מפני שטיפת יין אסורה ואוסרת בכל שהוא משמע דסתם י"ס אסור בכל שהוא וי"ל דלמאי כו' יהודה דלמר מין במינו לא צטיל וההיא דקנישקין דקדו ופסיק עובד כוכבים אסור בריש בתרא דמסכת ע"ז(י) אע"ג דלא מיתסר אלא טיפה הנוגעת בפיו דקסבר נלוז אינו חוזר מדשיר בקדים ופסק ירמאל פי' לפרש דהאי אסור דקאמר היינו דאסור לכתחלה לעשות דאין מצטלין איסור לכתחלה אי נמי למ"ד מין במינו בכל שהוא קאמר דאסור:

איכא

מסורת הש"ס

(א) [מסופתת דתרומות פי"ט ה"ה], (ב) [שם], (ג) [נ"ל אש"י], (ד) יומא עג: עד., (ה) [ואסרת רש"ש], (ו) [סוף פרק י' דתרומות], (ז) [נעין תוס' במדות לא: ד"ה א"כ], (ח) [ערך דקל א], (ט) [פנהדרין ל,י], (י) [עד כאן בערוך], (יא) [נע"ע תוס' לקמן ק. ד"ה כשקדם],

תורה אור השלם

1. וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַזֶּרֶעַ בְּשֵׁלֶה מִן הָאֵיל וְחִלַּת מִצָּה אֶחָת מִן הַסֵּל וְיִרְקֵק מִצָּה אֶחָד וְיָתֵן עַל כָּפֵי הַזֹּהֵר אַחֵר הַתְּגָלְחוֹ אֶת קֹרֹ: במדבר ו יט

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בס' וכו' שם בהן להעלות: (ב) תוס' ד"ה צניות אפרות וה"ה בנמלא כנ"ל ומינת בשאר ממק: (ג) ד"ה דנפל וכו' דילמא אול חדא ויתיב בצירי' דמכרתה ולא סליק להו דיקולא:

מוסף רש"י

חצי שיעור. כלומר פחות מכשיעור (יומא עג:).

אפרות. שהבשר נותן טעם ולא שנא טמאה ול"ש טהורה דנצלה היא: **אכל טמאה**. בלא אפרות לא: **כיון דאין זה אפרות קרי לה טמאה**. ואפילו של עוף טהור: **ציזים**. טהורות ששלקן כו': **מכלל דרישא**. דנקט טמאה טמאה ממש קאמר ולאו אפרות דאי בטהורה ואפרות תרתי למה לי: **כיד ששלקן ונמלא אפרות באחת מהם**. חו היא טומאתו וכולן מן הטהור: **השפא דליום זה אפרות**. אשמועינן דיהבא טעמא ואסורה^(א) ואע"ג דמיל בעלמא הוא: יש זה אפרות. אפילו טהורה: **מיבעיא**. כ"ש דיהבא טעמא דהא אפרות נצלה היא: **דיקולא**. קלחת: **סדר רב אשי לשעוריה**. היתרא ולאוסופי עלה מה שבלעה קדרה כדי לנטל את האיסור והאיסור היה משער כמו שהוא צא לפנינו מזומקת: **רצנן**. תלמידים: **דאיסורא לא צלע**. בתמיה. אף האיסור ננטמן וכשנפל היה צו יותר אלא הכל משערים כמות שאנו רואים: **בסלפין פלגי דוימי**. משום דלא היה כשיעור היה מוזלל בצטולו ולא בעי ששים: **לא סולול בשיעורי דרצנן**. כלומר אפילו במידי דלא מיתסר מדאורייתא לא תולול בשיעוריה ועוד הא מדאורייתא אסור דחצי שיעור אסור מן התורה! וחצי שיעור מניין ת"ל כל חלב [ויקרא יז] בפרק בתרא דיומא (דף עז.). **ראה שאסה מטיל זה גבול**. ראה מה אתה עושה שלא מטעה ותכשיל הסמוכים עליך שאסה מטיל זה גבול להתירה בס' ואחת ואיך מפרש אי צדיד דידה אי לצר מינה והשומעים יעלה על דעתם צדיד דידה והרי שני גדולי הדור נשאלה מהם ולא פירשוה ומאן יניגו רבי יעקב צר אידי ורבי שמואל צר נחמני: **ואיבעיא להו גרסינן: פשיט מיפשט**. שאיך מטיל שום ספק בדבר לומר ואיני יודע אם היא מן המניין של ס"א או לא: **בס' ואסה ויהא**. דהו ל"ה ס"ב: **ההוא דאחא כו'**. פלגא דזיתא דאיסורא הוה וכן עובדא דר"ש צר רבי: **אצא**. הלא צא מעשה מה לפניו ולא מצא אלא מ"ו והתיר שמע מינה לאו ס' בעי אף אי מתייר צוה שאינו מואל צו אלא מ"ה. ולי נראה דהכי קאמר אצא לא שיער בארבעים ושבע איני אשער במ"ה בתמיה אצא צא לפניו מעשה והיה יכול לנטולו צמ"ו ולא שיערו להתיר ואסר ואני אחיטרו במ"ה וללשון זה אין כריך לפרש בחצי זית אלא זאף בשיעור שלם: **הא איכא שלשים משערינן**. בתמיה וכולי האי מי גמולולין: **גוזמא**. כלומר למה צאת לישאל עליו והלא אפילו שלשים אין צו צהיתר כמות האיסור ולאו דוקא

קאמר ליה אלא דבר שאינו יכול לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יותר צדק: **בס'**. היכא דצדקניה ולא יהיב טעמא אי נמי ליכא למיקס אטעמא כגון מין ומינו אכל היכא דצדקניה ויהיב טעמא לעולם טעמא לא בטיל כדאמר צכמה דוכתינן ולקמן (דף נט.) נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש ^(ב) להעלות צמאה ואחד וצין שאין כו' אסור צוכי לא יהיב טעמא צעינן ששים לצטוליה כדלקמן דקתינן אין צהן צנ"ט צין שיש להעלות כו' מותר דאמרינן אין צהן להעלות צק"א אלא ציצמאי לאו צששים אלמא כי לא יהיב טעמא נמי צעינן ששים למר ומאה למר: **ושניהם לא למדוה כו'**. ואע"ג דאי אחי למילף מיניה מצינת למילף אפילו היכא דיהיב טעמא דהא הכא איכא למימר דאי שלא צמינו הוה יהיב טעמא אפילו הכי רצנן אחמור ואמור טעמא לא בטיל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים חוהאיל כולו גאלל לצעליו דהא שלמים הוא:

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צח.

בביצת אפרות. וה"ה ^(א) בשאר צנמלא צה דס דשרא תיכלא צכולה וגראה דטמאה שהיא קלופה אפשר דאסורה וצירושלמי ^(י) גצי גיעולי ציזים משמע דיש חילוק צין קלופות לשאין קלופות ושמא לענין זה נמי יש חילוק והא דלא משני הכא הא צקלופה הא צשאינה קלופה משום דסתם

ציזים מצשלים אותן בקליפתן: **פירושאי קא מפרש**. זוהכא לא פריך א"ה אסורות אסורות למה לי וכן צכמה דוכתינן וצכמה דוכתינן פריך^(י): **דנפלא בדיקולא דבשרא**. בערוך^(י) חצרו צהדי היא נימא ודיקולא שפילט^(י) פירוש קלחא וכחצו צתשוצת הגאונים דהכי קאמר דנפל לזירה גדולה שיש זה שיעור דיקולא^(א) וקשה כיון דלאו לדיקולא נפל מאי קאמר סדר רב אשי לשעוריה צמאי דצלעה דיקולא וצקונטרס פירש דיקולא קלחת וקלחת הוא כלי שמצשלין צה צשר כדאמר צהמוכר את הספינה ^(ב) צ"ע ד.) כל שלשים יום מהפק להם גיהנם כצשר צקלחת ואפשר דקרי ליה דיקולא משום הרתימות שעולות צמוכו שנקראים דיקולי כדאמר פרק כל שעה (פסחים דף לט:.) אמר רב יוסף לא ליחלט איניש תרתי חטיי צהדי דהדי דילמא אול חדא ^(ג) צלדי דחצרתה ולא סליק ליה דיקולא דמיא מד' רוחתא^(ד): **ואיבעיא להו** בששים ואחד כו'. ומדלא פירש צהדיא צששים והיא מותרת ליכא למיפשט מידי דשמא רבי יהושע צן לוי עאזמו הוא מסופק ומיהו קשה דלקמן קאמר רבי יהושע צן לוי כי איסורין שצתורה צששים משמע ^(ה) צששים של היתר כמו גיד צששים ואין גיד מן המנין ויש לומר דהתם משמיה דצר קפרא קאמר לה אכל הכא מדקאמר צששים אסור משמע שפיר דצששים של היתר נמי אסור להכי אית לן למימר דלדידיה הוה מספקא ליה: **כל איסורין שבתורה בששים**. פירש צקונטרס דאף כי לא יהיב טעמא צעי ששים ואין נראה ומה שהציא ראייה מלקמן אפרש לקמן צעורת הש"י:

אין יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס' ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר אמר רבי חלבו אמר רב הונא יביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת ההוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייא א"ל כלום יש שלשים טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס' אמר ר' לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה אלא מזורע בשלה דכתיב וילקח הכהן את הזרוע בשלה וגו' ותניא בשלה

אין יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס' ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר אמר רבי חלבו אמר רב הונא יביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת ההוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייא א"ל כלום יש שלשים טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס' אמר ר' לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה אלא מזורע בשלה דכתיב וילקח הכהן את הזרוע בשלה וגו' ותניא בשלה

אין יהיב טעמא אי נמי ליכא למיקס אטעמא כגון מין ומינו אכל היכא דצדקניה ויהיב טעמא לעולם טעמא לא בטיל כדאמר צכמה דוכתינן ולקמן (דף נט.) נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש ^(ב) להעלות צמאה ואחד וצין שאין כו' אסור צוכי לא יהיב טעמא צעינן ששים לצטוליה כדלקמן דקתינן אין צהן צנ"ט צין שיש להעלות כו' מותר דאמרינן אין צהן להעלות צק"א אלא ציצמאי לאו צששים אלמא כי לא יהיב טעמא נמי צעינן ששים למר ומאה למר: **ושניהם לא למדוה כו'**. ואע"ג דאי אחי למילף מיניה מצינת למילף אפילו היכא דיהיב טעמא דהא הכא איכא למימר דאי שלא צמינו הוה יהיב טעמא אפילו הכי רצנן אחמור ואמור טעמא לא בטיל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים חוהאיל כולו גאלל לצעליו דהא שלמים הוא:

אין

עין משפט ונר מצוה

עט א ב מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' יט [כן סמך לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' פו סעיף ה' ו:]

פ ג מ"י פ"ט מהל' מאכלות אסורות הל' ט' [ופט"ו הלכה כד] סמך לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' ז סעיף א וסי' נט ס"ד: **פ**א ד [מ"י פט"ו שם הלכה יז] טוש"ע יו"ד סי' נח סעיף ו:]

פב ה מ"י פ"ד מהל' מאכלות אסורות הל' צ ופ"צ מהל' שמיטת עשור הלכה ג:]

פג ו מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל"יט סמך לאוין קלג קמא טוש"ע יו"ד סי' פו סעי' ה וסי' נח סעיף ז:]

שיטה מקובצת

[א] דחצי שיעור אסור מן התורה כדאמרינן חצי שיעור מנין: [ב] בחצי זית אלא בשיעור שלם: [ג] בתמיה וכולי האי מי מדולולין: [ד] וכן שאין וכו' אסור ואילו כי לא יהיב טעמא: [ה] אלא בכמה לאו בששים אלמא: [ו] ואסור לזרים והאיל נאכל לבעליו דהא שלמים הוא כצ"ל ועל שאר כל הדבור עד סוף העמוד נרשם עליו: [ז] הכא לא פריך. נ"ב ע' תוס' בבורות דף ל"א ע"ב: [ח] משמע טפי דבששים של היתר:

רבינו גרשום

סבר רב אשי לשעוריה במאי דבלע נמי דיקולא. כלומר דיקולא היה רותח ונפל כזיתא תרבא לתוך דיקולא רותח וסבר רב אשי לשעוריה ששים במאי דבלע כו'. (ההוא כי) פלגא דיתא כו' כלומר נפל לדיקולא רותח. לשעוריה בתלחין פלגי דזיתי כלומר דאי היו שם שלשים חצאי דיתא דבישרא היה מחירו שהיה מקיל ביותר. והוא דאתא לקמיה דרבן גמליאל. כלומר חצי זית חלב שנפל לתוך יורה של בשר רותחת. אבא לא שיער כו' שהיה מקיל בחצי שיעור: